

Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 38

Нематеріальні активи

Мета

- 1 Метою цього Стандарту є визначення облікового підходу до нематеріальних активів, які конкретно не розглядаються в іншому Стандарті. Цей Стандарт вимагає від суб'єкта господарювання визнавати нематеріальний актив, якщо і тільки якщо він відповідає певним критеріям. Стандарт також визначає, як оцінювати балансову вартість нематеріальних активів і вимагає розкриття певної інформації про нематеріальні активи.

Сфера застосування

- 2 Цей Стандарт слід застосовувати в обліку нематеріальних активів, за винятком:
- а) нематеріальних активів, на які поширюється сфера застосування іншого стандарту;
 - б) фінансових активів, визначених у МСБО 32 "Фінансові інструменти: подання";
 - в) визнання та оцінка активів, пов'язаних з розвідкою та оцінкою (див. МСБО 6 "Розвідка та запасів корисних копалин"); та
 - г) видатків на розвідку або розробку і видобування корисних копалин, нафти, природного газу і подібних невідновлюваних ресурсів.
- 3 Якщо інший стандарт визначає порядок обліку для конкретного типу нематеріальних активів, суб'єкт господарювання застосовує той стандарт замість цього Стандарту. Наприклад, цей Стандарт не застосовують до:
- а) нематеріальних активів, утримуваних суб'єктом господарювання для продажу у ході звичайного ведення бізнесу (див. МСБО 2 "Запаси");
 - б) відстрочених податкових активів (див. МСБО 12 "Податки на прибуток");
 - в) оренди нематеріальних активів, на яку поширюється сфера застосування МСФЗ 16 "Оренда";
 - г) активів, які виникають від виплат працівникам (див. МСБО 19 "Виплати працівникам");
 - г) фінансових активів, визначених у МСБО 32. Визнання та оцінку деяких фінансових активів розглянуто в МСФЗ 10 "Консолідована фінансова звітність", МСБО 27 "Окрема фінансова звітність" та МСБО 28 "Інвестиції в асоційовані та спільні підприємства";
 - д) гудвілу, який виникає при об'єднанні бізнесу (див. МСФЗ 3 "Об'єднання бізнесу");
 - е) контрактів, на які поширюється сфера застосування МСФЗ 17 «Страхові контракти» та будь-яких активів для аквізичійних грошових потоків, як визначено в МСФЗ 17;
 - е) непоточних нематеріальних активів, класифікованих, як утримувані для продажу (або включені до ліквідаційної групи, класифікованої як утримувана для продажу) відповідно до МСФЗ 5 "Непоточні активи, утримувані для продажу, і припинена діяльність";
 - ж) активів, що виникають внаслідок договорів з клієнтами, визнання яких здійснюється відповідно до МСФЗ 15 "Дохід від договорів з клієнтами".
- 4 Деякі нематеріальні активи можуть міститися в (або на) фізичній субстанції, такій як компакт-диск (у випадку комп'ютерного програмного забезпечення), юридична документація (у випадку ліцензії чи патенту) або плівка. Визначаючи, згідно з яким стандартом слід розглядати актив, що об'єднує нематеріальні і матеріальні елементи (тобто, згідно з МСБО 16 "Основні засоби", чи як нематеріальний актив згідно з цим Стандартом), суб'єкт господарювання застосовує судження, щоб оцінити, який елемент є суттєвішим. Наприклад, комп'ютерне програмне забезпечення для верстата, який управляється комп'ютером і не може функціонувати без цього конкретного програмного забезпечення, є невіддільною частиною пов'язаного з ним апаратного забезпечення, тому його

розглядають як основний засіб. Так саме оцінюють операційну систему комп'ютера. Якщо програмне забезпечення не є невіддільною частиною пов'язаного з ним апаратного забезпечення, то його розглядають як нематеріальний актив.

- 5 Цей Стандарт застосовують, серед іншого, до видатків на рекламування, навчання, введення в експлуатацію, розробки та дослідження. Діяльність із розробок та дослідження спрямована на розвиток знань. Отже, хоча результатом такої діяльності може стати актив з фізичною субстанцією (наприклад, прототип), але фізичний елемент активу є вторинним щодо його нематеріального компонента, тобто щодо втілених у ньому знань.
- 6 Права що належать орендареві за ліцензійними договорами на такі об'єкти, як кінофільми, відеозаписи, вистави, рукописи, патенти та авторські права виключені зі сфери застосування МСФЗ 16 і на них поширюється сфера застосування цього Стандарту.
- 7 Винятки зі сфери застосування будь-якого стандарту можуть бути, якщо певні види діяльності або операції настільки специфічні, що спричиняють виникнення облікових питань, які, можливо, слід розглядати в інший спосіб. Такі питання виникають щодо обліку видатків на розвідування, розробку та видобування нафти, газу та інших корисних копалин у видобувних галузях, а також у випадку страхових контрактів. Отже, цей Стандарт не застосовується до видатків за такими видами діяльності та контрактів. Проте цей Стандарт застосовується до інших нематеріальних активів, використовуваних у видобувних галузях чи страховиками (таких як комп'ютерне програмне забезпечення), а також до інших видатків (таких як витрати на введення в експлуатацію), понесених у видобувних галузях чи страховиками.

Визначення

- 8 Терміни, використовувані в цьому Стандарті, мають такі значення:

Актив – це ресурс:

- а) контрольований суб'єктом господарювання у результаті минулих подій; та
- б) від якого очікують надходження майбутніх економічних вигід до суб'єкта господарювання.

Амортизація – систематичний розподіл суми, що амортизується, нематеріального активу протягом строку його корисного використання.

Балансова вартість – сума, за якою актив визнають у звіті про фінансовий стан після вирахування будь-якої накопиченої амортизації та накопичених збитків від зменшення його корисності.

Вартість, визначена суб'єктом господарювання – теперішня вартість грошових потоків, які, за очікуванням суб'єкта господарювання, виникнуть упродовж використання активу і від його вибуття після закінчення строку його корисного використання або які, за очікуванням, виникнуть при погашенні зобов'язання.

Дослідження – оригінальні та заплановані дослідження, здійснювані для отримання і розуміння нових наукових або технічних знань.

Збиток від зменшення корисності – сума, на яку балансова вартість активу перевищує суму його очікуваного відшкодування.

Ліквідаційна вартість нематеріального активу – попередньо оцінена сума, що її суб'єкт господарювання отримав би на поточний час від вибуття активу після вирахування всіх попередньо оцінених витрат на вибуття, якби вік і стан активу були такими, які очікуються по закінченні строку його корисного використання.

Монетарні активи – утримувані гроші та активи, які мають бути отримані у фіксованій або визначеній сумі грошей.

Нематеріальний актив – немонетарний актив, який не має фізичної субстанції та може бути ідентифікований.

Розробка – застосування даних наукового дослідження чи іншого знання для планування чи проектування виробництва нових або суттєво вдосконалених матеріалів, механізмів, товарів, технологій, систем або послуг до початку їхнього серійного виробництва або використання.

Собівартість – сума сплачених грошових коштів чи їх еквівалентів або справедлива вартість іншої форми компенсації, наданої для отримання активу на час його придбання або створення або (якщо прийнятно) сума, що відноситься на цей актив при первісному визнанні згідно з конкретними вимогами інших МСФЗ (наприклад, МСФЗ 2 “Платіж на основі акцій”).

Справедлива вартість – це ціна, яка була б отримана від продажу активу або сплачена за передачу зобов’язання у звичайній операції між учасниками ринку на дату оцінки. (Див. МСФЗ 13 “Оцінка справедливої вартості”).

Строк корисного використання – це:

- а) період, протягом якого очікується, що актив буде придатний для використання суб’єктом господарювання, або
- б) кількість одиниць виробленої продукції чи подібних одиниць, що їх суб’єкт господарювання очікує отримати від активу.

Сума, що амортизується – собівартість активу або інша сума, що замінює собівартість, за вирахуванням його ліквідаційної вартості.

Нематеріальні активи

- 9 Суб’єкти господарювання часто витрачають ресурси чи несуть зобов’язання при придбанні, розробці, обслуговуванні чи збільшенні корисності нематеріальних ресурсів, таких як технічні чи наукові знання, розробка та запровадження нових технологій і систем, ліцензії, інтелектуальна власність, ринкові дослідження та торгові марки (включаючи марки товару та назви видань). Розповсюдженими прикладами об’єктів, що їх охоплюють ці широкі поняття, є комп’ютерне програмне забезпечення, патенти, авторські права, кінофільми, переліки клієнтів, права на іпотечне обслуговування, ліцензії на риболовлю, квоти на імпорт, франшизи, взаємовідносини з клієнтами чи постачальниками, лояльність клієнтів, частка ринку та маркетингові права.
- 10 Не всі об’єкти, описані у пункті 9, відповідають визначенню нематеріального активу (йдеться про можливість ідентифікації, контроль над ресурсом та існування майбутніх економічних вигід). Якщо об’єкт, на який поширюється сфера застосування цього Стандарту, не відповідає визначенню нематеріального активу, то видатки на його придбання або внутрішнє генерування визнаються як витрати у період їхнього понесення. Проте, якщо об’єкт придбано при об’єднанні бізнесу, він складає частину гудвілу, визнаного на дату придбання (див. пункт 68).

Можливість ідентифікації

- 11 За визначенням нематеріального активу, його необхідно ідентифікувати так, щоб відокремлювати від гудвілу. Гудвіл, визнаний при об’єднанні бізнесу, є активом, який відображає майбутні економічні вигоди, що виникають від інших активів, придбаних при об’єднанні бізнесу, що їх не можна ідентифікувати індивідуально або визнати окремо. Майбутні економічні вигоди можуть бути результатом синергії придбаних активів, що їх можна ідентифікувати, або активів, які індивідуально не відповідають критеріям визнання у фінансовій звітності.
- 12 **Актив є ідентифікованим, якщо він:**
 - а) може бути відокремлений, тобто його можна відокремити або відділити від суб’єкта господарювання і продати, передати, ліцензувати, здати в оренду або обміняти індивідуально або разом з пов’язаним з ним контрактом, ідентифікованим активом чи зобов’язанням, незалежно від того, чи має суб’єкт господарювання намір зробити це, або
 - б) виникає внаслідок договірних або інших юридичних прав, незалежно від того, чи можуть вони бути передані або відокремлені від суб’єкта господарювання або ж від інших прав та зобов’язань.

Контроль

- 13 Суб'єкт господарювання контролює актив, якщо він має повноваження отримувати майбутні економічні вигоди, що надходять від основного ресурсу, та обмежувати доступ інших до цих вигід. Здатність суб'єкта господарювання контролювати майбутні економічні вигоди від нематеріального активу, як правило, виходить з юридичних прав, які можна забезпечити в судовому порядку. В разі відсутності юридичних прав контроль довести складніше. Проте юридичне забезпечення права не є необхідною умовою для контролю, оскільки суб'єкт господарювання може бути в змозі контролювати майбутні економічні вигоди в інший спосіб.
- 14 Майбутні економічні вигоди можна отримати від знання ринку та технічних знань. Суб'єкт господарювання контролює ці вигоди, якщо, наприклад, знання охороняються юридичними правами, такими як авторські права, обмеження торговельних угод (там, де це дозволено) або юридичними зобов'язаннями працівників зберігати конфіденційність.
- 15 Суб'єкт господарювання може мати групу кваліфікованих працівників і бути здатним визначити зростаючу кваліфікацію працівників, що спричинить майбутні економічні вигоди від навчання. Суб'єкт господарювання може також очікувати, що персонал продовжуватиме надавати йому свою кваліфікацію. Проте, як правило, суб'єкт господарювання не має достатнього контролю над очікуваними майбутніми економічними вигодами, отримуваними від групи кваліфікованих працівників і від навчання, щоб вважати ці об'єкти такими, що відповідають визначенню нематеріального активу. З тієї ж причини малоймовірно, що певне управління чи технічний талант відповідають визначенню нематеріального активу, крім випадків, коли їх використання та отримання очікуваних майбутніх економічних вигід захищені юридичними правами та якщо вони при цьому відповідають іншим складникам визначення.
- 16 Суб'єкт господарювання може мати портфель клієнтів або частку ринку й очікувати, що завдяки його зусиллям із поліпшення взаємовідносин з клієнтами та їхньої лояльності, клієнти продовжуватимуть здійснювати операції з суб'єктом господарювання. Проте за відсутності юридичних прав захисту або інших способів контролю взаємовідносин з клієнтами чи їхньої лояльності суб'єкт господарювання, як правило, не має достатнього контролю над економічними вигодами від взаємовідносин з клієнтами чи від їхньої лояльності, щоб розглядати ці об'єкти (портфель клієнтів, частку ринку, взаємовідносини з клієнтами та їхню лояльність) як такі, що відповідають визначенню нематеріальних активів. За відсутності юридичних прав захисту взаємовідносин з клієнтами, обмінні операції з однаковими або подібними взаємовідносинами з клієнтами (крім частини об'єднання бізнесу) надають свідчення того, що суб'єкт господарювання все-таки здатний контролювати очікувані майбутні вигоди від взаємовідносин з клієнтами. Оскільки такі обмінні операції надають також свідчення того, що взаємовідносини з клієнтами можуть бути відокремлені, такі взаємовідносини з клієнтами відповідають визначенню нематеріального активу.

Майбутні економічні вигоди

- 17 Майбутні економічні вигоди, які надходять від нематеріального активу, можуть включати дохід від продажу продукції чи послуг, скорочення витрат або інші вигоди, які є результатом використання активу суб'єктом господарювання. Наприклад, використання інтелектуальної власності у виробничому процесі може зменшити майбутні виробничі витрати, а не збільшити майбутні доходи.

Визнання та оцінка

- 18 Для визнання статті як нематеріального активу суб'єктові господарювання треба довести, що стаття відповідає:
- а) визначенню нематеріального активу (див. пункти 8-17); та
 - б) критеріям визнання (див. пункти 21-23).

Ця вимога застосовується до витрат, які були первісно понесені для придбання або внутрішнього генерування нематеріального активу, і тих витрат, які були здійснені в подальшому для розширення, заміни частини або для обслуговування цього нематеріального активу.

- 19 Пункти 25-32 стосуються застосування критеріїв визнання до окремо придбаних нематеріальних активів, а пункти 33-43 розглядають їх застосування до нематеріальних активів, придбаних під час об'єднання бізнесу. Пункт 44 розглядає первісну оцінку нематеріальних активів, придбаних шляхом державного гранту; в пунктах 45-47 йдеться про обмін нематеріальних активів, а в пунктах 48-50 – про підхід до обліку внутрішньо генерованого гудвілу. Пункти 51-67 стосуються первісного визнання та оцінки внутрішньо генерованих нематеріальних активів.
- 20 Характер нематеріального активу є таким, що часто розширення або заміни частини такого активу не відбувається. Відповідно, більша частина подальших видатків буде спрямована скоріше на збереження очікуваних майбутніх економічних вигід, утілених в існуючому нематеріальному активі, аніж на забезпечення відповідності визначенню нематеріального активу і критеріям його визнання у цьому Стандарті. Крім того, часто буває важко прямо віднести подальші видатки до певного нематеріального активу, а не на весь бізнес у цілому. Отже, лише в рідкісних випадках подальші видатки (тобто видатки, понесені після первісного визнання придбаного нематеріального активу або ж після створення внутрішньо генерованого нематеріального активу) будуть визнаватися у балансовій вартості активу. Згідно з пунктом 63, подальші видатки на торгові марки, заголовки, назви видань, переліки клієнтів та інші подібні за своєю сутністю об'єкти (незалежно від того, чи є вони придбані чи внутрішньо генеровані) завжди визнаються у прибутку чи збитку в періоді, коли вони понесені. Це пояснюється тим, що такі видатки не можна відокремити від видатків на розвиток бізнесу в цілому.
- 21 **Нематеріальний актив слід визнавати, якщо і тільки якщо:**
- а) є ймовірність того, що майбутні економічні вигоди, які відносяться до активу, надходять до суб'єкта господарювання; та
 - б) собівартість активу можна достовірно оцінити.
- 22 **Суб'єктові господарювання слід оцінювати ймовірність очікуваних майбутніх економічних вигід, використовуючи припущення, які можна обґрунтувати і підтвердити. Ці припущення відображають найкращу оцінку управлінським персоналом сукупності економічних умов, які існуватимуть протягом строку корисного використання.**
- 23 Щоб оцінити ступінь визначеності, властивий надходженню майбутніх економічних вигід, що відносяться до використання активу, суб'єкт господарювання застосовує судження, зроблене на основі свідчень, наявних на час первісного визнання, надаючи перевагу зовнішнім свідченням.
- 24 **Нематеріальний актив слід первісно оцінювати за собівартістю.**

Окреме придбання

- 25 Як правило, ціна яку сплачує суб'єкт господарювання для придбання нематеріального активу окремо, відобразатиме очікування щодо ймовірності надходження до цього суб'єкта господарювання тих очікуваних майбутніх економічних вигід, що втілені в цьому активі. Іншими словами, суб'єкт господарювання очікує, що відбудеться надходження економічних вигід, навіть якщо існує невизначеність щодо часу чи суми такого надходження. Таким чином, нематеріальні активи, що були придбані окремо, завжди відповідатимуть критерію визнання імовірності, наведеному в пункті 21а).
- 26 Крім того, собівартість придбаного окремо нематеріального активу, як правило, можна достовірно оцінити. Особливо це стосується випадків, коли компенсація за придбання надається у формі грошових коштів або інших монетарних активів.
- 27 Витрати на придбання окремо придбаного нематеріального активу містять:
- а) ціну його придбання, включаючи ввізне мито та невідшкодовувані податки на придбання після вирахування торговельних та інших знижок; та
 - б) будь-які витрати, які можна прямо віднести до підготовки цього активу для використання за призначенням.

- 28 Прикладами безпосередньо пов'язаних витрат є:
- а) витрати на виплати працівникам (як визначено в МСБО 19), які виникають безпосередньо від приведення активу до робочого стану;
 - б) гонорари спеціалістам, виплачені безпосередньо в результаті приведення активу до робочого стану; та
 - в) витрати на перевірку відповідного функціонування такого активу.
- 29 Приклади видатків, які не є складовою собівартості нематеріального активу:
- а) витрати на введення нового продукту чи послуги (включаючи витрати на діяльність з рекламування та стимулювання продажу);
 - б) витрати на ведення бізнесу в новому місці розташування або з новою категорією клієнтів (включаючи витрати на підготовку персоналу); та
 - в) адміністративні та інші загальні накладні витрати.
- 30 Визнання витрат у балансовій вартості нематеріального активу припиняється, коли актив приведено у стан, необхідний для його експлуатації у спосіб, визначений управлінським персоналом. Таким чином, витрати, понесені під час використання або переміщення нематеріального активу, не включаються до балансової вартості цього активу. Наприклад, наведені далі витрати не включаються в балансову вартість нематеріального активу:
- а) витрати, понесені в той час, коли актив, придатний до експлуатації у спосіб, визначений управлінським персоналом, не був введений у експлуатацію; та
 - б) первісні операційні збитки, наприклад, такі, що були понесені під час формування попиту на продукцію активу.
- 31 Деякі види діяльності відбуваються в зв'язку з розробкою нематеріального активу, але вони не є необхідними для приведення активу до стану, в якому він придатний до експлуатації у спосіб, визначений управлінським персоналом. Такі побічні операції можуть відбуватися до або під час діяльності з розробки. Оскільки побічні операції не є необхідними для приведення активу до стану, необхідного для його використання у спосіб, визначений управлінським персоналом, то дохід від побічних операцій і пов'язані з ними витрати негайно визнаються у прибутку чи збитку і включаються до відповідної класифікації доходу та витрат.
- 32 Коли платіж за нематеріальний актив відкладають на строк довший, ніж звичайний строк кредиту, тоді собівартістю активу буде грошовий еквівалент ціни. Різниця між цією сумою та загальними виплатами визнається як витрати на відсотки за період кредиту, якщо їх не капіталізують відповідно до МСБО 23 "Витрати на позики".

Придбання як частина об'єднання бізнесу

- 33 Відповідно до МСФЗ 3 "Об'єднання бізнесу", якщо нематеріальний актив купують при об'єднанні бізнесу, собівартістю нематеріального активу є його справедлива вартість на дату придбання. Справедлива вартість нематеріального активу відображатиме очікування учасників ринку на дату придбання щодо ймовірності надходження до суб'єкта господарювання майбутніх економічних вигід, утілених у цьому активі. Іншими словами, суб'єкт господарювання очікує, що відбудеться надходження економічних вигід, навіть якщо існує невизначеність щодо часу чи суми такого надходження. Отже, нематеріальні активи, придбані при об'єднанні бізнесу, завжди відповідають критерію визнання ймовірності, наведеному в пункті 21а). Якщо актив, придбаний при об'єднанні бізнесу, є відокремлюваним або він виникає внаслідок договірних чи інших юридичних прав, то існує достатня інформація для достовірної оцінки справедливої вартості активу. Отже, нематеріальні активи, придбані при об'єднанні бізнесу, завжди відповідають критерію достовірної оцінки, наведеному в пункті 21б).
- 34 Відповідно до цього Стандарту та МСФЗ 3 (переглянутого в 2008 р.) покупець визнає (на дату придбання окремо від гудвілу) нематеріальний актив об'єкта придбання, незалежно від того, чи був цей актив визнаний об'єктом придбання до об'єднання бізнесу. Це означає, що покупець визнає як актив окремо від гудвілу незавершений проект з дослідження і розробки об'єкта придбання, якщо

цей проект відповідає визначенню нематеріального активу. Незавершений проект з дослідження і розробки об'єкта придбання відповідає визначенню нематеріального активу, якщо він:

- а) відповідає визначенню активу; та
- б) може бути ідентифікованим, тобто є відокремлюваним або виникає внаслідок договірних або інших юридичних прав.

Нематеріальний актив, придбаний при об'єднанні бізнесу

- 35 Якщо нематеріальний актив, придбаний при об'єднанні бізнесу, є відокремлюваним або виникає внаслідок договірних чи інших юридичних прав, існує достатня інформація для достовірної оцінки справедливої вартості активу. Якщо для попередніх оцінок, які застосовуються для визначення справедливої вартості нематеріального активу, є певний діапазон можливих результатів з різним ступенем імовірності, то ця невизначеність включається в оцінку справедливої вартості активу.
- 36 Нематеріальний актив, придбаний при об'єднанні бізнесу, може бути відокремлюваним, але тільки разом з пов'язаним з ним контрактом, активом, який може бути ідентифікований, або зобов'язанням. В таких випадках покупець визнає такий нематеріальний актив окремо від гудвілу, але разом з пов'язаною з ним статтею.
- 37 Покупець може визнати групу сполучених нематеріальних активів як єдиний актив за умови, що окремі активи мають подібний строк корисного використання. Наприклад, терміни „бренд” та „назва бренду” часто використовуються як синоніми торгових та інших марок. Однак перші є загальними маркетинговими термінами, які здебільшого використовуються для посилання на групу сполучених активів, таких як торгові марки (або знаки обслуговування) і пов'язані з відповідною торговою назвою товару, формулами, рецептами та технологічною експертизою.

38–41 [Вилучено]

Подальші видатки на придбаний незавершений проект з дослідження і розробки

- 42 **Витрати на дослідження або розробки, які:**
 - а) пов'язані з незавершеним проектом із дослідження або розробки, який був придбаний окремо або при об'єднанні бізнесу, і які визнані як нематеріальний актив; та
 - б) понесені після придбання такого проекту

слід відображати в обліку відповідно до пунктів 54-62.

- 43 Застосування вимог, наведених у пунктах 54-62, означає, що подальші видатки на незавершений проект із дослідження або розробки, який був придбаний окремо або при об'єднанні бізнесу і визнаний як нематеріальний актив, слід:
 - а) визнавати як витрати у періоді їхнього понесення, якщо вони є видатками на дослідження;
 - б) визнавати як витрати, в періоді їхнього понесення, якщо вони є видатками на розробку, які не відповідають критерію (наведеному в пункті 57) для їх визнання як нематеріального активу;
 - та
 - в) додавати до балансової вартості придбаного незавершеного проекту з дослідження або розробки, якщо вони є видатками на розробку, які відповідають критерію визнання в пункті 57.

Придбання шляхом державного гранту

- 44 У деяких випадках нематеріальний актив можна придбати безкоштовно або за номінальну компенсацію шляхом державного гранту. Це може відбуватися, коли держава передає чи розподіляє суб'єктові господарювання нематеріальні активи, такі як права на посадку в аеропорту, ліцензії на роботу радіо- чи телестанцій, імпорتنі ліцензії чи квоти або права доступу до інших обмежених ресурсів. Відповідно до МСБО 20 "Облік державних грантів і розкриття інформації про державну допомогу", суб'єкт господарювання може обрати первісне визнання за справедливою вартістю і для нематеріального активу, і для гранту. Якщо суб'єкт господарювання вирішує первісно не визнавати актив за справедливою вартістю, він первісно визнає актив за номінальною сумою (згідно з іншим підходом, дозволеним у МСБО 20) плюс будь-які видатки, що прямо відносяться до підготовки активу до його використання за призначенням.

Обмін активів

- 45 Один або кілька нематеріальних активів можуть бути придбаними в обмін на немонетарний актив (чи активи), або ж на поєднання монетарних і немонетарних активів. Наведене далі обговорення розглядає тільки обмін одного немонетарного активу на інший, але воно також стосується всіх видів обміну, наведених у попередньому реченні. Собівартість такого нематеріального активу оцінюють за справедливою вартістю за винятком випадків, коли а) ця операція з обміну позбавлена комерційної сутності або б) неможливо достовірно оцінити справедливу вартість ані отриманого, ані відданого активу. Придбаний актив оцінюють у цей спосіб, навіть якщо суб'єкт господарювання не може негайно припинити визнання відданого активу. Якщо придбаний актив оцінюють не за справедливою вартістю, його собівартість визначається за балансовою вартістю відданого активу.
- 46 Суб'єкт господарювання визначає, чи притаманна операції комерційна сутність, розглядаючи міру, якою майбутні грошові потоки, за очікуваннями, зміняться в результаті цієї операції. Обмінна операція має комерційну сутність, якщо:
- конфігурація грошових потоків (тобто ризик, час та суми) від отриманого активу відрізняється від конфігурації грошових потоків за відданим активом; або
 - визначена суб'єктом господарювання вартість тієї частки його діяльності, на яку впливає операція, змінюється в результаті обміну; та
 - різниця в а) або б) є суттєвою відносно справедливої вартості обмінених активів.

З метою визначення наявності комерційної сутності операції, вартість частки діяльності, визначена суб'єктом господарювання, на яку впливає операція, має відображати грошові потоки після оподаткування. Результат цього аналізу може бути очевидним і без необхідності для суб'єкта господарювання здійснювати деталізовані обчислення.

- 47 Пункт 21б) визначає, що можливість достовірного оцінювання собівартості нематеріального активу є умовою для його визнання. Справедливу вартість нематеріального активу можна достовірно визначити, якщо а) відхилення у діапазоні обґрунтованих оцінок справедливої вартості не є суттєвими для певного активу або б) імовірність різних оцінок у межах діапазону може бути обґрунтовано визначена і використана для оцінки справедливої вартості. Якщо суб'єкт господарювання може достовірно оцінити справедливу вартість отриманого або відданого активу, тоді для оцінки собівартості застосовується справедлива вартість відданого активу, якщо тільки справедлива вартість отриманого активу не є більш очевидною.

Внутрішньо генерований гудвіл

- 48 **Внутрішньо генерований гудвіл не слід визнавати як актив.**
- 49 У деяких випадках відбувається понесення видатків для генерування майбутніх економічних вигід, але в результаті цього не створюється нематеріальний актив, який відповідає критеріям визнання цього Стандарту. Ці видатки часто характеризуються як такі, що роблять внесок до внутрішньо

генерованого гудвілу. Внутрішньо генерований гудвіл не визнається як актив, оскільки він не є ідентифікованим ресурсом (тобто не є відокремлюваним і не походить від договірних або інших юридичних прав), який контролюється суб'єктом господарювання і який можна достовірно оцінити за собівартістю.

- 50 Різниця між справедливою вартістю суб'єкта господарювання та балансовою вартістю його ідентифікованих чистих активів у будь-який момент можуть охоплювати ряд чинників, які впливають на справедливу вартість суб'єкта господарювання. Проте ці різниці не відображають собівартість нематеріального активу, контролюваного цим суб'єктом господарювання.

Внутрішньо генеровані нематеріальні активи

- 51 Іноді важко оцінити, чи відповідає внутрішньо генерований нематеріальний актив критеріям визнання, внаслідок проблем із:
- визначенням, чи існує ідентифікований актив, який генеруватиме майбутні економічні вигоди, а також момент часу, на який він існує; та
 - достовірним визначенням собівартості активу. В деяких випадках вартість внутрішнього генерування нематеріального активу не можна відокремити від вартості обслуговування або збільшення корисності внутрішньо генерованого гудвілу суб'єкта господарювання чи від здійснення щоденних операцій.
- Отже, крім відповідності загальним вимогам до визнання та первісної оцінки нематеріального активу, суб'єкт господарювання застосовує вимоги та керівництво, зазначені далі у пунктах 52-67, до всіх внутрішньо генерованих нематеріальних активів.
- 52 Щоб оцінити, чи відповідає внутрішньо генерований нематеріальний актив критеріям визнання, суб'єкт господарювання класифікує генерування активу на:
- етап дослідження; та
 - етап розробки.
- Хоча терміни „дослідження” і „розробка” є визначеними, терміни „етап дослідження” і „етап розробки” вживаються у цьому Стандарті в ширшому розумінні.
- 53 Якщо суб'єкт господарювання не може відокремити етап дослідження від етапу розробки внутрішнього проекту для створення нематеріального активу, він розглядає видатки на такий проект так, ніби вони були понесені лише на етапі дослідження.

Етап дослідження

- 54 **Не слід визнавати жодного нематеріального активу, що виникає в результаті дослідження (чи в результаті етапу дослідження внутрішнього проекту). Видатки на дослідження (чи на етап дослідження внутрішнього проекту) слід визнавати як витрати у періоді їхнього понесення.**
- 55 На етапі дослідження внутрішнього проекту суб'єкт господарювання не може довести існування нематеріального активу, який генеруватиме ймовірні майбутні економічні вигоди. Отже, ці видатки визнаються як витрати в періоді їхнього понесення.
- 56 Прикладами діяльності з дослідження є:
- діяльність, спрямована на отримання нових знань;
 - пошук, оцінка та остаточний вибір застосування результатів дослідження чи інших знань;
 - пошук альтернатив матеріалам, приладам, продуктам, технологічним процесам, системам чи послугам; та
 - формулювання, розробка, оцінка та остаточний вибір можливих альтернатив новим чи вдосконаленим матеріалам, приладам, продуктам, технологічним процесам, системам чи послугам.

Етап розробок

- 57 Нематеріальний актив, який виникає в результаті розробки (чи в результаті етапу розробки внутрішнього проекту), слід визнавати, якщо і тільки якщо суб'єкт господарювання може довести все, що зазначено нижче:
- а) технічну можливість завершити створення нематеріального активу так, щоб він був придатний до використання або продажу;
 - б) свій намір завершити створення нематеріального активу та використовувати або продати його;
 - в) свою здатність використовувати або продати нематеріальний актив;
 - г) як нематеріальний актив генеруватиме ймовірні майбутні економічні вигоди. Серед іншого, суб'єктові господарювання слід довести існування ринку для продукції нематеріального активу чи для самого нематеріального активу або (якщо його використовуватимуть внутрішньо) корисність нематеріального активу;
 - ґ) наявність відповідних технічних, фінансових та інших ресурсів для завершення розробки та використання чи продажу нематеріального активу;
 - д) свою здатність достовірно оцінити видатки, які відносяться до нематеріального активу протягом його розробки.
- 58 На етапі розробки внутрішнього проекту суб'єкт господарювання в деяких випадках може ідентифікувати нематеріальний актив та довести, що цей актив генеруватиме ймовірні майбутні економічні вигоди. Це відбувається тому, що етап розробки проекту більше просунутий порівняно з етапом дослідження.
- 59 Прикладами діяльності з розробки є:
- а) проектування, конструювання та випробовування прототипів та моделей перед комерційним виробництвом або використанням;
 - б) проектування інструментів, матриць, ливарних форм та штампів, у яких застосовано нову технологію;
 - в) проектування, конструювання та функціонування дослідного заводу, який за масштабом не є економічно доцільними для комерційного виробництва; та
 - г) проектування, конструювання та випробовування обраних варіантів нових чи вдосконалених матеріалів, приладів, продуктів, технологічних процесів, систем чи послуг.
- 60 Щоб продемонструвати, як нематеріальний актив генеруватиме ймовірні майбутні економічні вигоди, суб'єкт господарювання оцінює майбутні економічні вигоди, які будуть отримані від нематеріального активу, використовуючи принципи в МСБО 36 "Зменшення корисності активів". Якщо актив генеруватиме економічні вигоди лише у поєднанні з іншими активами, суб'єкт господарювання застосовує концепцію одиниць, які генерують грошові кошти в МСБО 36.
- 61 Доступність ресурсів для створення, використання та отримання вигід від нематеріального активу можна довести, наприклад, за допомогою бізнес-плану, в якому наведено необхідні технічні, фінансові та інші ресурси, а також здатність суб'єкта господарювання забезпечити ці ресурси. В деяких випадках суб'єкт господарювання доводить доступність зовнішнього фінансування, отримуючи свідчення від позикодавця про його готовність фінансувати план.
- 62 Системи калькулювання витрат суб'єкта господарювання часто можуть достовірно оцінити собівартість внутрішнього генерування нематеріального активу, наприклад, заробітну плату та інші видатки, понесені при застереженні авторських прав чи ліцензій або під час розробки комп'ютерного програмного забезпечення.
- 63 Внутрішньо генеровані бренди, заголовки, назви видань, переліки клієнтів та інші подібні своєю сутністю об'єкти не слід визнавати як нематеріальні активи.

- 64 Видатки на внутрішньо генеровані бренди, заголовки, назви видань, переліки клієнтів та інші подібні своєю сутністю об'єкти не можна відокремити від витрат на розвиток бізнесу в цілому. Отже, такі об'єкти не визнаються як нематеріальні активи.

Собівартість внутрішньо генерованого нематеріального активу

- 65 Собівартість внутрішньо генерованого нематеріального активу, за пунктом 24, це сума видатків, понесених з дати, коли нематеріальний актив уперше відповідає критеріям визнання у пунктах 21, 22 і 57. Пункт 71 забороняє відновлювати видатки, раніше визнані як витрати.
- 66 Собівартість внутрішньо генерованого нематеріального активу складається з усіх витрат, які можна прямо віднести до створення, виробництва та підготовки активу до використання у спосіб, визначений управлінським персоналом. Прикладами прямих витрат є:
- витрати на матеріали та послуги, використані чи спожиті під час генерування нематеріального активу;
 - витрати на виплати працівникам (як визначено в МСБО 19), які виникають унаслідок генерування нематеріального активу;
 - гонорари за реєстрацію юридичного права; та
 - амортизацію патентів та ліцензій, які використовуються для генерування нематеріального активу.

МСБО 23 визначає критерії для визнання відсотків як складника собівартості внутрішньо генерованого нематеріального активу.

- 67 До компонентів собівартості внутрішньо генерованого нематеріального активу не входять:
- видатки на продаж, адміністративні та інші загальні накладні видатки, якщо їх не можна прямо віднести до підготовки активу для використання;
 - ідентифіковані недоліки та початкові операційні збитки, що їх зазнають до того, як актив досягне запланованої ефективності; та
 - видатки на навчання працівників експлуатувати актив.

Приклад, що ілюструє пункт 65

Суб'єкт господарювання розробляє нову виробничу технологію. Протягом 20X5 р. понесені видатки становили 1000 ВО1, з яких 900 ВО були понесені до 1 грудня 20X5 р., а 100 ВО – у період між 1 грудня та 31 грудня 20X5 р. Суб'єкт господарювання здатний довести, що на 1 грудня 20X5 р. виробничий процес відповідав критеріям визнання як нематеріальний актив. Суму очікуваного відшкодування ноу-хау, втіленого в технології (включаючи майбутнє вибуття грошових коштів на завершення створення технології до того, як вона стане придатною для використання), оцінено в 500 ВО.

На кінець 20X5 р. технологія визнається як нематеріальний актив за собівартістю 100 ВО (видатки, понесені починаючи з дати відповідності критеріям визнання, тобто з 1 грудня 20X5 р.). Видаток сумою 900 ВО, понесений до 1 грудня 20X5 р., визнається як витрата, оскільки до 1 грудня 20X5 р. не було відповідності критеріям визнання. Цей видаток не становить частини собівартості технології, визнаної у звіті про фінансовий стан.

Протягом 20X6 р. понесені видатки дорівнюють 2000 ВО. На кінець 20X6 р. суму очікуваного відшкодування ноу-хау, втіленого в технології (включаючи майбутнє вибуття грошових коштів на завершення створення технології до того, як вона стане придатною для використання), оцінено в 1900 ВО.

На кінець 20X6 р. собівартість технології дорівнює 2100 ВО (видатки сумою 100 ВО, визнані на кінець 20X5 р., плюс видатки сумою 2000 ВО, визнані в 20X6 р.). Суб'єкт господарювання визнає збиток від зменшення корисності сумою 200 ВО для того, щоб скоригувати балансову вартість технології до збитку від зменшення корисності (2100 ВО) до суми її очікуваного відшкодування (1900). Цей збиток від зменшення корисності буде відновлено в наступному періоді в разі виконання вимог до відновлення

збитку від зменшення корисності, викладених у МСБО 36.

¹В цьому стандарті грошові суми деноміновані у "валютних одиницях (ВО)".

Визнання витрат

- 68 **Видатки на нематеріальний актив слід визнавати як витрати на момент їхнього понесення за винятком випадків, коли:**
- a) вони становлять частину собівартості нематеріального активу, який відповідає критеріям визнання (див. пункти 18-67); або
 - б) цей об'єкт був придбаний при об'єднанні бізнесу і його не можна визнати як нематеріальний актив. У цьому випадку він складає частину суми, визнаної як гудвіл на дату придбання (див. МСФЗ 3).
- 69 У деяких випадках видатки здійснюються для забезпечення майбутніх економічних вигід для суб'єкта господарювання, але при цьому не створюється і не купується жоден нематеріальний чи інший актив, який можна визнати. У випадку постачання товарів суб'єкт господарювання визнає такі видатки як витрати, коли він має право доступу до товарів. У випадку постачання послуг суб'єкт господарювання визнає видатки як витрати, коли він отримує послуги. Наприклад, видатки на дослідження визнаються як витрати на час їхнього понесення (див. пункт 54), за винятком випадків, коли вони придбаваються як складова об'єднання бізнесу. До інших прикладів видатків, що їх визнають як витрати на час їхнього понесення, належать:
- a) видатки з діяльності на введення в експлуатацію (тобто, витрати на введення в експлуатацію), за винятком випадків, коли їх включають у собівартість об'єкта основних засобів згідно з МСБО 16. Витрати на введення в експлуатацію можуть складатися з витрат на заснування (такі як витрати на юридичні та секретарські послуги), понесених при створенні юридичної особи, видатків на відкриття нових виробничих потужностей чи нового бізнесу (витрати, які передують відкриттю) або видатків на започаткування нової діяльності, продуктів чи процесів (витрати, які передують експлуатації);
 - б) видатки на навчання;
 - в) видатки на діяльність з рекламування та стимулювання продажу (включаючи каталоги «товари поштою»);
 - г) видатки на переміщення чи реорганізацію частини або всього суб'єкта господарювання.
- 69А Суб'єкт господарювання має право доступу до товарів, коли вони належать йому. Подібно до цього, він має право доступу до товарів, коли вони створені постачальником відповідно до умов угоди постачання та суб'єкт господарювання може вимагати доставити їх в обмін на платіж. Послуги отримані, коли вони виконуються постачальником відповідно до угоди про їх надання суб'єктові господарювання, а не коли суб'єкт господарювання використовує їх для постачання іншої послуги, наприклад, для доставки реклами клієнтам.
- 70 Пункт 68 не забороняє визнання суб'єктом господарювання попередньої оплати як активу, якщо платіж за товари чи послуги здійснено до отримання суб'єктом господарювання права доступу до цих товарів. Подібно до цього, пункт 68 не забороняє визнання суб'єктом господарювання попередньої оплати як активу, якщо платіж за послуги здійснено до отримання суб'єктом господарювання цих послуг.

Минулі витрати, які не слід визнавати як актив

- 71 **Видатки на нематеріальний актив, що їх первісно визнано як витрати, не слід визнавати як частину собівартості нематеріального активу на пізнішу дату.**

Оцінка після визнання

- 72 Для своєї облікової політики суб'єкт господарювання обирає або модель собівартості в пункті 74, або модель переоцінки в пункті 75. Якщо облік нематеріального активу здійснюється за моделлю переоцінки, всі інші активи цього класу слід обліковувати за такою самою моделлю, за винятком випадків, коли для цих активів немає активного ринку.
- 73 Клас нематеріальних активів є групою активів подібного характеру і з подібним використанням в діяльності суб'єкта господарювання. Об'єкти в межах класу нематеріальних активів переоцінюються одночасно, щоб запобігти вибірковій переоцінці активів та відображенню у фінансовій звітності сум, які являють собою суміш витрат та вартостей станом на різні дати.

Модель собівартості

- 74 Після первісного визнання нематеріальний актив слід відображати за його собівартістю за вирахуванням будь-якої накопиченої амортизації та будь-яких накопичених збитків від зменшення корисності.

Модель переоцінки

- 75 Після первісного визнання нематеріальний актив слід відображати за переоціненою сумою, яка є його справедливою вартістю на дату переоцінки, за вирахуванням будь-якої подальшої накопиченої амортизації та будь-яких подальших накопичених збитків від зменшення корисності. Для переоцінки згідно з цим Стандартом справедливу вартість слід оцінити за посиланням на активний ринок. Переоцінювати слід з достатньою регулярністю, щоб на кінець звітного періоду балансова вартість активу суттєво не відрізнялася від його справедливої вартості.
- 76 Модель переоцінки не дозволяє:
- переоцінювати нематеріальні активи, які не були попередньо визнані як активи; або
 - первісно визнавати нематеріальні активи за сумами, іншими, ніж їх собівартість.
- 77 Модель переоцінки застосовується після того, як актив було первісно визнано за собівартістю. Проте, якщо лише частина собівартості нематеріального активу визнається як актив, оскільки актив не відповідав критеріям визнання до досягнення відповідного етапу процесу (див. пункт 65), то модель переоцінки можна застосовувати до всього такого активу. Модель переоцінки можна також застосовувати до нематеріального активу, отриманого за державним грантом та визнаного за номінальною сумою (див. пункт 44).
- 78 Існування активного ринку для нематеріального активу є непоширеним явищем, хоча таке трапляється. Наприклад, у деяких юрисдикціях може існувати активний ринок для ліцензій на таксі, ліцензій на риболовлю або для квот на виробництво, що вільно обертаються. Проте активний ринок не може існувати для брендів, заголовків, видавничих прав на музику та фільми, патентів чи торгових марок, оскільки кожен такий актив є унікальним. Також, незважаючи на те, що нематеріальні активи купуються та продаються, контракти укладаються між індивідуальними покупцями та продавцями, а операції відбуваються порівняно рідко. З цих причин ціна, сплачена за один актив, не може дати достатнього свідчення справедливої вартості іншого активу. Крім того, інформація про ціни часто не є загальнодоступною.
- 79 Періодичність переоцінки залежить від несталості справедливої вартості переоцінюваних нематеріальних активів. Якщо справедлива вартість переоціненого активу суттєво відрізняється від його балансової вартості, потрібна подальша переоцінка. Справедлива вартість деяких нематеріальних активів може зазнавати суттєвих та несталих змін, що спричиняє потребу щорічної

переоцінки. Такі часті переоцінки не потрібні для нематеріальних активів із несуттєвими змінами справедливої вартості.

80 Коли нематеріальний актив переоцінюють, вартість такого активу коригують до переоціненої величини. На дату переоцінки з активом чинять в один з таких способів:

- а) валову балансову вартість коригують у такий спосіб, який відповідає переоцінці балансової вартості цього активу. Наприклад, валова балансова вартість може бути перерахована внаслідок посилання на відкриті ринкові дані або вона може бути перерахована пропорційно до зміни балансової вартості. Накопичену амортизацію на дату переоцінки коригують так, щоб вона дорівнювала різниці між валовою балансовою вартістю активу після урахування накопичених збитків внаслідок зменшення корисності; або
- б) накопичену амортизацію вилучають з валової балансової вартості активу.

Величина коригування накопиченої амортизації становить частину збільшення або зменшення балансової вартості, яке обліковують відповідно до пунктів 85 та 86.

81 **Якщо нематеріальний актив у складі класу переоцінених нематеріальних активів не можна переоцінити (оскільки для нього не існує активного ринку), цей актив слід відображати за його собівартістю за вирахуванням будь-якої накопиченої амортизації та збитків від зменшення корисності.**

82 **Якщо справедливу вартість переоціненого нематеріального активу більше не можна визначити посиланням на активний ринок, то балансовою вартістю активу має бути його переоцінена вартість на дату останньої переоцінки з посиланням на активний ринок за вирахуванням будь-якої подальшої накопиченої амортизації та будь-яких подальших накопичених збитків від зменшення корисності.**

83 Той факт, що активного ринку для переоціненого нематеріального активу більше немає, може означати, що корисність цього активу могла зменшитись і що його слід перевірити згідно з МСБО 36.

84 Якщо справедливу вартість активу можна оцінити посиланням на активний ринок на наступну дату оцінки, то починаючи з цієї дати застосовується модель переоцінки.

85 **Якщо балансова вартість активу збільшилася в результаті переоцінки, таке збільшення визнається в іншому сукупному прибутку та наводиться у власному капіталі під заголовком «Дооцінка». Однак збільшення має визнаватися як прибуток чи збиток тією мірою, якою воно сторнує уцінку того самого активу, раніше визнану у прибутку чи збитку.**

86 **Якщо балансова вартість активу зменшилася в результаті переоцінки, зменшення має визнаватися у прибутку чи збитку. Проте зменшення слід визнавати в іншому сукупному прибутку в межах будь-якого кредитового залишку в дооцінці, що відноситься до цього активу. Зменшення, визнане в іншому сукупному прибутку, зменшує суму, відображену у власному капіталі під заголовком «Дооцінка».**

87 Кумулятивну дооцінку, що входить до власного капіталу, можна прямо перенести до нерозподіленого прибутку, коли її реалізовано. Вся дооцінка може реалізуватися під час ліквідації або продажу активу. Проте можлива й реалізація частини дооцінки під час використання активу суб'єктом господарювання; у цьому випадку сума реалізованої дооцінки є різницею між амортизацією, що базується на переоціненій балансовій вартості активу, та амортизацією, яка була би визнана на основі історичної собівартості активу. Перенесення з дооцінки до нерозподіленого прибутку не відображається як прибуток або збиток.

Строк корисного використання

- 88 Суб'єкт господарювання оцінює, чи є визначеним або невизначеним строк корисного використання нематеріального активу, та якщо він є визначеним, оцінює його тривалість або кількість одиниць продукції (чи подібних одиниць), які складають цей строк корисної експлуатації. Суб'єкт господарювання має розглядати нематеріальний актив як такий, що має невизначений строк корисної експлуатації, якщо (виходячи з аналізу всіх відповідних чинників) немає передбачуваного обмеження періоду, протягом якого такий актив буде (за очікуванням) генерувати надходження чистих грошових потоків до суб'єкта господарювання.
- 89 Облік нематеріального активу базується на строкові його корисного використання. Нематеріальний актив з визначеним строком корисного використання амортизується (див. пункти 97-106), тоді як нематеріальний актив з невизначеним строком корисного використання – не амортизується (див. пункти 107-110). Ілюстративні приклади, що супроводжують цей Стандарт, демонструють визначення строку корисної експлуатації для різних нематеріальних активів і подальший облік цих активів згідно з визначенням строків їх корисної експлуатації.
- 90 Визначаючи строк корисної експлуатації нематеріального активу, слід брати до уваги багато чинників, зокрема:
- очікуване використання активу суб'єктом господарювання та спроможність іншої групи управлінського персоналу ефективно управляти активом;
 - життєві цикли типових продуктів для активу та відкриту інформацію щодо оцінок строків корисної експлуатації подібних активів, що їх використовують у подібний спосіб;
 - технічний, технологічний, комерційний та інші види зносу;
 - стабільність галузі, в якій функціонує актив, та зміни ринкового попиту на обсяг продуктів чи послуг від цього активу;
 - очікувані дії конкурентів або потенційних конкурентів;
 - рівень витрат на обслуговування, необхідного для отримання очікуваних майбутніх економічних вигід від активу, та здатність і намір суб'єкта господарювання досягти такого рівня;
 - період контролю над активом та юридичні або подібні до них обмеження використання активу, такі як дати закінчення строку пов'язаних з ним угод про оренду; та
 - залежність строку корисної експлуатації активу від строку корисної експлуатації інших активів суб'єкта господарювання.
- 91 Термін "невизначений" не означає "безкінечний". Строк корисної експлуатації нематеріального активу відображає лише рівень майбутніх витрат на обслуговування активу, необхідних для певного стандарту продуктивності, визначеного під час оцінювання строку корисної експлуатації цього активу, та намір і можливість суб'єкта господарювання досягти такого рівня. Висновок про те, що строк корисної експлуатації нематеріального активу є невизначеним, не повинен залежати від запланованих майбутніх витрат, що перевищують витрати на обслуговування активу на цьому рівні продуктивності.
- 92 Комп'ютерне програмне забезпечення та багато інших нематеріальних активів, урахувавши швидкі зміни у технології, чутливі до технічного старіння. Отже, часто може бути так, що термін їхнього корисного використання є коротким. Очікувані майбутні зменшення ціни продажу товару або послуги, виготовленого за допомогою нематеріального активу, можуть вказувати на очікування технічного або комерційного зносу активу, що, своєю чергою, може відображати зменшення майбутніх економічних вигід, втілених у активі.
- 93 Строк корисної експлуатації нематеріального активу може бути дуже довгим і навіть невизначеним. Невизначеність виправдовує оцінку строку корисної експлуатації нематеріального активу на основі обачності, але не виправдовує обрання нереально короткого строку.
- 94 Строк корисної експлуатації нематеріального активу, який походить від договірних чи інших юридичних прав, не повинен перевищувати період чинності договірних або інших юридичних прав, але може бути коротшим від терміну їх чинності залежно від періоду, протягом якого

суб'єкт господарювання очікує використовувати цей актив. Якщо договірні або інші юридичні права надаються на обмежений строк, який може бути подовженим, строк корисної експлуатації нематеріального активу має включати такі періоди (період) поновлення, тільки якщо є свідчення, які підтверджують можливість поновлення суб'єктом господарювання без суттєвих витрат. Строк корисного використання викупленого права, визнаного як нематеріальний актив при об'єднанні бізнесу, є залишковим договірним періодом контракту, в якому право було надано, та не повинен охоплювати періоди поновлення.

- 95 Можуть існувати економічні й юридичні чинники, що впливають на строк корисної експлуатації нематеріального активу: економічні чинники визначають період, протягом якого майбутні економічні вигоди будуть отримані; юридичні чинники можуть обмежити період, протягом якого суб'єкт господарювання контролює доступ до цих вигід. Строк корисної експлуатації є коротшим із періодів, визначених цими чинниками.
- 96 Наявність наведених далі чинників, серед іншого, відображає здатність суб'єкта господарювання поновити договірні або інші юридичні права без суттєвих витрат:
- є свідчення (яке, можливо, базується на досвіді) того, що договірні або інші юридичні права буде поновлено. Якщо їх поновлення залежить від згоди третьої сторони, воно має включати свідчення того, що ця третя сторона дасть свою згоду;
 - є свідчення того, що буде дотримано умови, необхідні для того, щоб одержати поновлення; та
 - витрати на поновлення не є суттєвими для суб'єкта господарювання порівняно з майбутніми економічними вигодами, надходження яких очікується до суб'єкта господарювання в результаті поновлення.

Якщо витрати на поновлення є суттєвими порівняно з майбутніми економічними вигодами, надходження яких очікується до суб'єкта господарювання в результаті поновлення, то витрати на „поновлення” по суті відображають витрати на придбання нового нематеріального активу на дату поновлення прав.

Нематеріальні активи з визначеним строком корисного використання

Період і метод амортизації

- 97 Суму нематеріального активу з визначеним терміном корисної експлуатації, що амортизується, слід розподіляти на систематичній основі протягом терміну його корисного використання. Амортизацію слід починати, коли цей актив стає придатним до використання, тобто коли він доставлений до місця розташування та приведений у стан, у якому він придатний до експлуатації у спосіб, визначений управлінським персоналом. Амортизацію слід припинити на одну з двох дат, яка відбувається раніше: на дату, з якої актив класифікується як утримуваний для продажу (або включається до ліквідаційної групи) відповідно до МСФЗ 5, або на дату, з якої припиняється визнання цього активу. Метод амортизації, використаний для активу, має відображати очікувану форму споживання економічних вигід від цього активу суб'єктом господарювання. Якщо ж цю форму визначити неможливо, слід застосовувати прямолінійний метод. Амортизаційні нарахування за кожний період слід визнавати у прибутку чи збитку, якщо цей або інший стандарт не дозволяє (або не вимагає) включати їх до балансової вартості іншого активу.
- 98 Для розподілу суми активу, що амортизується, на систематичній основі протягом терміну його корисної експлуатації можна використовувати різні методи амортизації. Ці методи включають прямолінійний метод, метод зменшення залишку та метод суми одиниць продукції. Використаний метод обирають на основі очікуваної форми отримання очікуваних майбутніх економічних вигід, утілених в активі, і застосовують послідовно від періоду до періоду, якщо очікувана форма отримання майбутніх економічних вигід не змінюється.
- 98А Існує спростоване припущення, що метод амортизації, побудований на доході, що генерується діяльністю, яка включає використання нематеріального активу, є неналежним. Дохід, що генерується діяльністю, яка включає використання нематеріального активу, як правило, відображає

чинники, які не пов'язані безпосередньо з отриманням економічних вигід, втілених у нематеріальному активі. Наприклад, на дохід впливають інші ресурси та процеси, діяльність з продажу та зміни обсягів продажу та цін. На ціновий компонент доходу може вплинути інфляція, яка ніяк не пов'язана зі способом використання активу. Це припущення може бути спростоване лише за обмежених обставин:

- а) коли нематеріальний актив виражений як оцінка доходу, як описано в пункті 98В; або
- б) коли можна продемонструвати, що дохід та отримання економічних вигід від даного нематеріального активу тісно пов'язані між собою.

98В Обираючи належний метод амортизації відповідно до пункту 98, суб'єкт господарювання може визначити переважний обмежувальний чинник, властивий для даного нематеріального активу. Наприклад, контракт, який встановлює права суб'єкта господарювання щодо використання ним нематеріального активу, може визначити використання суб'єктом господарювання цього нематеріального активу протягом наперед визначеної кількості років (тобто часу), для виготовлення певної кількості одиниць продукції або для отримання певної фіксованої загальної суми доходу, який може бути згенерований. Встановлення такого переважного обмежувального чинника може слугувати стартовою точкою для ідентифікації належної бази амортизації, але може бути застосований і інший метод амортизації, якщо він краще відображає очікувану модель отримання економічних вигід.

98В В умовах, коли переважним обмежувальним чинником, властивим для нематеріального активу, є досягнення певного граничного значення доходу, то дохід, який буде згенеровано, може бути належною основою для амортизації. Наприклад, суб'єкт господарювання придбав у золотодобувної шахти концесію на розвідку та видобуток золота. Закінчення терміну дії контракту може базуватися на фіксованій сумі сукупного доходу, який буде отримано внаслідок видобутку (наприклад, контракт може дозволяти видобуток золота з шахти, доки сукупний кумулятивний дохід від продажу золота не досягне 2 мільярдів ВО), а не на часі або на обсязі видобутого золота. Інший приклад: право на експлуатацію платного автошляху може базуватися на фіксованій загальній сумі доходу, який буде отримано як плата за проїзд цим автошляхом (наприклад, контракт може дозволяти експлуатацію платного автошляху доти, доки сукупна величина оплати за користування таким шляхом не досягне 100 мільйонів ВО). У випадку, коли дохід встановлено як переважний обмежувальний чинник у контракті на використання нематеріального активу, дохід, який буде отримано, може бути належною базою для амортизації даного нематеріального активу, за умови, що у контракті вказано фіксовану загальну суму доходу, який буде згенеровано, на основі якого визначатиметься амортизація.

99 Амортизація, як правило, визнається в прибутку або збитку. Проте інколи майбутні економічні вигоди, втілені в активі, поглинаються в ході виробництва інших активів. У цьому випадку амортизаційні відрахування становлять частину собівартості іншого активу та включаються до його балансової вартості. Наприклад, амортизація нематеріальних активів, використовуваних у виробничому процесі, включається до балансової вартості запасів (див. МСБО 2 "Запаси").

Ліквідаційна вартість

100 Ліквідаційну вартість нематеріального активу з визначеним строком корисної експлуатації слід приймати за нуль, за винятком випадків, коли:

- а) існує зобов'язання третьої сторони придбати актив наприкінці строку його корисної експлуатації, або
- б) є активний ринок (як визначено в МСФЗ 13) для такого активу та:
 - і) ліквідаційну вартість можна буде визначити посиланням на цей ринок; та
 - ii) існує висока ймовірність, що такий ринок існуватиме наприкінці строку корисної експлуатації активу.

101 Сума активу, яка амортизується, визначається після вирахування його ліквідаційної вартості. Ліквідаційна вартість, інша, ніж нуль, означає, що суб'єкт господарювання очікує ліквідувати нематеріальний актив до кінця строку його економічної експлуатації.

- 102 Оцінка ліквідаційної вартості активу базується на сумі очікуваного відшкодування від вибуття, з використанням цін, які домінують на дату попередньої оцінки для продажу подібного активу, що досяг кінця свого строку корисної експлуатації і використовувався в умовах, подібних до тих, у яких використовуватиметься цей актив. Ліквідаційну вартість слід переглядати принаймні на кінець кожного фінансового року. Зміни в ліквідаційній вартості активу відображаються відповідно до змін в облікових оцінках згідно відповідно до МСБО 8 "Облікові політики, зміни в облікових оцінках та помилки".
- 103 Ліквідаційна вартість нематеріального активу може збільшитися до суми, яка дорівнює або перевищує балансову вартість цього активу. Якщо це так, то амортизаційні відрахування такого активу дорівнюють нулю, доки його ліквідаційна вартість не зменшиться у подальшому до суми, меншої від балансової вартості активу.

Перегляд періоду та методу амортизації

- 104 Період і метод амортизації нематеріального активу з визначеним строком корисної експлуатації слід переглядати принаймні на кінець кожного фінансового року. Якщо очікуваний строк корисної експлуатації активу відрізняється від попередніх оцінок, період амортизації слід відповідно змінити. Якщо відбулася зміна в очікуваній формі споживання майбутніх економічних вигід, утілених в активі, метод амортизації слід змінити для відображення зміненої форми. Такі зміни слід обліковувати як зміни в облікових оцінках згідно з МСБО 8.
- 105 Протягом строку експлуатації нематеріального активу може стати очевидним, що оцінка строку його корисної експлуатації не є належною. Наприклад, визнання збитку від зменшення корисності може свідчити про необхідність змінити період амортизації.
- 106 З часом форма майбутніх економічних вигід, які, за очікуванням, надходять до суб'єкта господарювання від нематеріального активу, може змінитися. Наприклад, може стати очевидним, що прийнятним є метод зменшення залишку, а не прямолінійний метод амортизації. Ще один приклад – якщо користування правами, наданими ліцензією, відстрочується, в очікуванні розгляду впливу на інші компоненти бізнес-плану. У цьому випадку економічні вигоди, які надходять від активу, можуть не бути отримані до пізніших періодів.

Нематеріальні активи з невизначеним строком корисного використання

- 107 Нематеріальні активи з невизначеним строком корисного використання не підлягають амортизації.
- 108 Згідно з МСБО 36, суб'єкт господарювання повинен перевіряти зменшення корисності нематеріального активу з невизначеним строком корисного використання шляхом порівняння суми його очікуваного відшкодування з його балансовою вартістю:
- щорічно, та
 - кожного разу, коли є ознака можливого зменшення корисності нематеріального активу.

Перегляд оцінки строку корисного використання

- 109 Строк корисного використання нематеріального активу, який не амортизується, слід переоцінювати в кожному періоді, щоб визначати, чи продовжують і надалі події та обставини підтверджувати оцінку невизначеного строку корисного використання цього активу. Якщо вони не підтверджують її, зміну в оцінці строку корисного використання цього активу з невизначеного на визначений слід обліковувати як зміну в облікових оцінках відповідно до МСБО 8.

110 Згідно з МСБО 36, зміна оцінки строку корисного використання нематеріального активу з невизначеного на визначений, може свідчити про зменшення корисності цього активу. Як наслідок, суб'єкт господарювання перевіряє актив на зменшення корисності шляхом порівняння суми його очікуваного відшкодування, визначеної згідно з МСБО 36, із його балансовою вартістю і визнає будь-яке перевищення балансової вартості над сумою очікуваного відшкодування як збиток від зменшення корисності.

Очікуване відшкодування балансової вартості: збитки від зменшення корисності

111 Щоб визначити, чи зменшилася корисність нематеріального активу, суб'єкт господарювання застосовує МСБО 36, у якому пояснюється, коли і як суб'єкт господарювання переглядає балансову вартість своїх активів, як визначає суму очікуваного відшкодування активу і коли він визнає чи сторнує збиток від зменшення корисності.

Ліквідація та вибуття

112 **Визнання нематеріального активу слід припиняти:**

- а) у разі його вибуття, або
- б) якщо від його використання або вибуття не очікуються майбутні економічні вигоди.

113 Прибуток або збиток, що виникає від припинення визнання нематеріального активу, слід визначати як різницю між чистими надходженнями від вибуття (якщо вони є) та балансовою вартістю активу. Їх визнають у прибутку або збитку, коли припиняється визнання активу (якщо МСФЗ 16 не вимагає іншого підходу в разі продажу зі зворотною орендою). Прибутки не класифікуються як дохід.

114 Вибуття нематеріального активу може відбуватися різними способами (наприклад, шляхом продажу, укладання угоди про фінансову оренду або як безоплатна передача). Датою нематеріального активу є дата, коли реципієнт отримує контроль над активом відповідно до вимог щодо визначення моменту часу, коли задовольняється зобов'язання щодо виконання, викладені в МСФЗ 15. МСФЗ 16 застосовується до вибуття шляхом продажу зі зворотною орендою.

115 Якщо відповідно до принципу визнання в пункті 21, суб'єкт господарювання визнає у балансовій вартості активу витрати на заміну частини нематеріального активу, тоді він припиняє визнання балансової вартості заміненої частини. Якщо ж суб'єктові господарювання недоцільно визначати балансову вартість заміненої частини, він може використати собівартість заміни для визначення собівартості заміненої частини на момент її придбання або внутрішнього генерування.

115А У випадку викупленого права при об'єднанні бізнесу, якщо право у подальшому надається повторно (продається) третій стороні, пов'язана з ним балансова вартість (якщо існує) використовується у визначенні прибутку чи збитку від повторного надання.

116 Сума компенсація, яка має бути включена у прибуток або збиток, що виникає внаслідок припинення визнання нематеріального активу, визначається відповідно до вимог щодо визначення ціни операції, викладених в пунктах 47–72 МСФЗ 15. Подальші зміни попередньо оціненої величини компенсації, включеної у прибуток або збиток, обліковуються відповідно до вимог щодо змін ціни операції, викладених в МСФЗ 15.

117 Амортизація нематеріального активу з визначеним строком корисного використання не припиняється, коли він більше не використовується, за винятком випадків, коли цей актив був повністю амортизований або коли він класифікується як утримуваний для продажу (або включений до ліквідаційної групи, класифікованої як утримувана для продажу) згідно з МСФЗ 5.

Розкриття інформації

Загальна інформація

- 118 Суб'єкт господарювання розкриває таку інформацію для кожного класу нематеріальних активів (розмежовуючи внутрішньо генеровані нематеріальні активи та інші нематеріальні активи):
- а) чи є строк корисного використання невизначеним або визначеним; якщо він є визначеним – строки корисного використання чи застосовані норми амортизації;
 - б) методи амортизації, застосовані для нематеріальних активів з визначеними строками корисного використання;
 - в) валову балансову вартість та будь-яку накопичену амортизацію (об'єднану з накопиченими збитками від зменшення корисності) на початок та на кінець періоду;
 - г) статтю (статті) звіту про сукупні доходи, в яку (які) включено амортизацію нематеріальних активів;
 - г) узгодження балансової вартості на початок та на кінець періоду, де вказується:
 - і) надходження, із зазначенням окремо надходжень від внутрішньої розробки, придбаних окремо та придбаних унаслідок об'єднання бізнесу;
 - іі) активи, класифіковані як утримувані для продажу чи включені до ліквідаційної групи, класифікованої як утримувана для продажу відповідно до МСФЗ 5, та інші вибуття;
 - ііі) збільшення або зменшення протягом періоду, які є результатом переоцінки згідно з пунктами 75, 85 і 86, та збитків від зменшення корисності, визнаних чи відновлених в іншому сукупному доході згідно з МСБО 36 (якщо вони є);
 - іv) збитки від зменшення корисності, визнані у прибутку або збитку протягом періоду (якщо вони є) згідно з МСБО 36;
 - v) збитки від зменшення корисності, відновлені у прибутку або збитку протягом періоду (якщо вони є) згідно з МСБО 36;
 - vi) амортизація, визнана протягом періоду;
 - vii) чисті курсові різниці, які виникають від переведення фінансової звітності валюту подання та від переведення закордонних господарських одиниць у валюту подання суб'єкта господарювання; та
 - viii) інші зміни балансової вартості протягом періоду.
- 119 Клас нематеріальних активів є групою активів, подібних за характером та використанням у діяльності суб'єкта господарювання. Окремі класи можуть, наприклад, включати:
- а) назви брендів;
 - б) заголовки та назви видань;
 - в) комп'ютерне програмне забезпечення;
 - г) ліцензії та привілеї;
 - г) авторські права, патенти та інші права на промислову власність, права на обслуговування та експлуатацію;
 - д) рецепти, формули, моделі, проекти та прототипи; та
 - е) нематеріальні активи на етапі розробки.
- Зазначені класи поділяються на (об'єднуються у) менші (більші) класи, якщо це приводить до доречнішої інформації для користувачів фінансової звітності.
- 120 Суб'єкт господарювання розкриває згідно з МСБО 36 інформацію про нематеріальні активи, корисність яких зменшилася, крім інформації, що її вимагає пункт 118г)ііі)-v).

- 121 МСБО 8 вимагає від суб'єкта господарювання розкривати інформацію про характер та суму зміни облікової оцінки, яка суттєво впливає у поточному періоді чи, за очікуванням, суттєво впливатиме у подальших періодах. Розкриття такої інформації може бути результатом змін:
- а) оцінки строку корисного використання нематеріального активу;
 - б) методу амортизації; або
 - в) ліквідаційної вартості.
- 122 Суб'єкт господарювання також повинен розкривати:
- а) для нематеріального активу, строк корисного використання якого оцінюється як невизначений, балансову вартість цього активу та причини, які підтверджують оцінку строку корисного використання нематеріального активу як невизначеного. Наводячи ці причини, суб'єкт господарювання має описувати чинники, які відіграли суттєву роль у визначенні строку корисного використання активу як невизначеного;
 - б) опис, балансову вартість та період амортизації, що залишився, будь-якого індивідуального нематеріального активу, суттєвого для фінансової звітності суб'єкта господарювання;
 - в) для нематеріальних активів, отриманих за державним грантом та первісно визнаних за справедливою вартістю (див. пункт 44):
 - і) справедливу вартість, первісно визнану для цих активів;
 - іі) їхню балансову вартість; та
 - ііі) чи оцінено їх після визнання за моделлю собівартості, чи за моделлю переоцінки;
 - г) існування та балансову вартість нематеріальних активів з обмеженим правом володіння та балансову вартість нематеріальних активів, заставлених як забезпечення зобов'язань;
 - г) суму договірних зобов'язань з придбання нематеріальних активів.
- 123 Якщо суб'єкт господарювання описує чинники, які відіграли значну роль у визначенні строку корисного використання нематеріального активу як невизначеного, він розглядає перелік чинників у пункті 90.

Нематеріальні активи, оцінені після визнання із застосуванням моделі переоцінки

- 124 Якщо нематеріальні активи обліковуються за переоціненими сумами, суб'єкт господарювання має розкривати таку інформацію:
- а) за класом нематеріальних активів:
 - і) дату проведення переоцінки;
 - іі) балансову вартість переоцінених нематеріальних активів; та
 - ііі) балансову вартість, яка була б визнана, якби переоцінений клас нематеріальних активів оцінювався б після визнання із застосуванням моделі собівартості, визначеної у пункті 74; та
 - б) суму дооцінки, яка відноситься до нематеріальних активів на початок та на кінець періоду, вказуючи зміни протягом періоду та будь-які обмеження на розподіл залишку акціонерам.
 - в) [вилучено]
- 125 З метою розкриття інформації може бути необхідним об'єднувати класи переоцінених активів у більші класи. Проте класи не об'єднуються, якщо це веде до поєднання нематеріальних активів у клас, який включає суми, оцінені як за моделлю собівартості, так і за моделлю переоцінки.

Видатки на дослідження та розробки

- 126 Суб'єкт господарювання повинен розкривати сукупну суму видатків на дослідження та розробки, визнану як витрати протягом періоду.
- 127 Видатки на дослідження та розробки складаються з усіх видатків, які прямо відносяться до діяльності з досліджень та розробок (див. пункти 66 та 67, керівництво щодо типу видатків, які включаються згідно з вимогами до розкриття інформації у пункті 126).

Інша інформація

- 128 Суб'єкта господарювання заохочують (але від нього не вимагають) розкривати таку інформацію:
- опис будь-якого повністю амортизованого нематеріального активу, який і досі використовується; та
 - стислий опис суттєвих нематеріальних активів, контрольованих суб'єктом господарювання, але не визнаних як активи, оскільки вони не відповідали критеріям визнання, наведеним у цьому Стандарті, або оскільки вони були придбані чи генеровані до того, як версія МСБО 38 "Нематеріальні активи", видана в 1998 р., набрала чинності.

Перехідні положення та дата набрання чинності

- 129 [Вилучено]
- 130 Суб'єкт господарювання застосовує цей Стандарт:
- для обліку нематеріальних активів, придбаних при об'єднанні бізнесу, для якого датою угоди є 31 березня 2004 р. або пізніше; та
 - перспективно для подальшого обліку всіх інших нематеріальних активів, починаючи з першого річного періоду, що починається 31 березня 2004 р. або пізніше. Отже, суб'єкт господарювання не коригує суму балансової вартості нематеріальних активів, визнану на цю дату. Однак на цю дату суб'єкт господарювання має застосувати цей Стандарт для переоцінки строку корисного використання таких нематеріальних активів. Якщо в результаті цієї переоцінки суб'єкт господарювання змінює свою оцінку строку корисного використання активу, то цю зміну слід обліковувати як зміну в обліковій оцінці відповідно до МСБО 8.
- 130А Суб'єкт господарювання застосовує зміни в пункті 2 до річних періодів, які починаються 1 січня 2006 р. або пізніше. Якщо суб'єкт господарювання застосовує МСФЗ 6 до більш раннього періоду, ці зміни слід застосовувати до цього періоду.
- 130Б МСБО 1 «Подавання фінансової звітності» (переглянутий в 2007 р.) змінив терміни, що вживаються у всіх МСФЗ. Крім того, він привів до зміни пунктів 85, 86 та 118 г) ііі). Суб'єкт господарювання застосовує ці зміни до річних періодів, що починаються 1 січня 2009 р. або пізніше. Якщо суб'єкт господарювання застосовує МСБО 1 (переглянутий в 2007 р.) до більш раннього періоду, ці зміни слід застосовувати до цього періоду.
- 130В МСФЗ 3 (переглянутий у 2008 р.) привів до зміни пунктів 12, 33–35, 68, 69, 94 та 130, вилученню пунктів 38 та 129, а також додання пункту 115А. Документ «Удосконалення до МСФЗ», виданий у квітні 2009 р., змінив пункти 36 та 37. Суб'єкт господарювання застосовує ці зміни перспективно до річних періодів, що починаються 1 липня 2009 р. або пізніше. Отже, суми визнаних нематеріальних активів та гудвілу в попередніх об'єднаннях бізнесу, не коригуються. Якщо суб'єкт господарювання застосовує МСФЗ 3 (переглянутий в 2008 р.) до більш раннього періоду, то він застосовує ці зміни до такого більш раннього періоду і розкриває цей факт.
- 130Г Змінено пункти 69, 70 та 98, а також додано пункт 69А внаслідок видання «Удосконалень до МСФЗ» у травні 2008. Суб'єкт господарювання застосовує ці зміни до річних періодів, що починаються 1 січня 2009 або пізніше. Дозволяється застосування до цієї дати. Якщо суб'єкт господарювання застосовує ці зміни до більш раннього періоду, він розкриває цей факт.

130Г [Видалено]

130Д МСФЗ 10 та МСФЗ 11 *"Спільна діяльність"*, видані у травні 2011 р., змінили пункт 3г). Суб'єкт господарювання застосовує цю зміну, якщо він застосовує МСФЗ 10 та МСФЗ 11.

130Е МСФЗ 13, виданий у травні 2011 р., змінив пункти 8, 33, 47, 50, 75, 78, 82, 84, 100 та 124 та вилучив пункти 39–41 та 130Г. Суб'єкт господарювання застосовує ці зміни, якщо він застосовує МСФЗ 13.

130С Документ *"Щорічні вдосконалення МСФЗ Цикл 2010–2012 рр."*, виданий у грудні 2013 р., змінив пункт 80. Суб'єкт господарювання застосовує цю зміну до річних періодів, які починаються 1 липня 2014 р. або пізніше. Застосування до періодів, які починаються раніше вказаної дати, дозволяється. Якщо суб'єкт господарювання застосовує цю зміну до більш раннього періоду, то він розкриває цей факт.

130Ж Суб'єкт господарювання застосовує зміну, внесену документом *"Щорічні вдосконалення МСФЗ Цикл 2010–2012 рр."*, до всіх переоцінок, визнаних у річних періодах, що починаються з дати першого застосування цієї зміни або пізніше, та у відповідному щорічному періоду, що йому безпосередньо передує. Суб'єкт господарювання може також подати скориговану порівняльну інформацію для будь-яких поданих попередніх періодів, але він не зобов'язаний це робити. Якщо суб'єкт господарювання подає не скориговану порівняльну інформацію для будь-яких більш ранніх періодів, то він повинен чітко вказати, яка інформація не скоригована, зазначити, що вона подана на іншій основі та пояснити цю основу.

130З Документ *"Роз'яснення прийнятних методів амортизації"* (Зміни до МСБО 16 та МСБО 38), випущених у травні 2014 р., змінив пункти 92 та 98 і додав пункти 98А–98В. Суб'єкт господарювання застосовує ці зміни перспективно для річних періодів, які починаються 1 січня 2016 р. або пізніше. Застосування до більш ранніх періодів дозволяється. Якщо суб'єкт господарювання застосовує ці зміни до більш раннього періоду, то він розкриває цей факт.

130И МСФЗ 15 *"Дохід від договорів з клієнтами"*, випущений у травні 2014 року, змінив пункти 3, 114 та 116. Суб'єкт господарювання застосовує ці зміни, якщо він застосовує МСФЗ 15.

130І МСФЗ 16 випущений в січні 2016 змінив пункти 3, 6, 113 та 114. Суб'єкт господарювання застосовує ці зміни, якщо він застосовує МСФЗ 16.

130Ї МСФЗ 17, виданий в травні 2017, змінив пункт 3. Документ *"Доповнення до МСФЗ 17"*, виданий у червні 2020, далі змінив пункт 3. Суб'єкт господарювання застосовує ці зміни, якщо він застосовує МСФЗ 17.

Обмін подібними активами

131 Вимога у пунктах 129 і 130б) застосовувати цей Стандарт перспективно означає, що якщо обмін активів оцінено до дати набрання чинності цим Стандартом на основі балансової вартості відданого активу, то суб'єкт господарювання не перераховує балансову вартість придбаного активу для відображення його справедливої вартості на дату придбання.

Дострокове застосування

132 Суб'єкти господарювання, на яких поширюються положення пункту 130, заохочуються до застосування вимог цього Стандарту раніше від дат набрання чинності, зазначених у пункті 130. Проте, якщо суб'єкт господарювання застосовує цей Стандарт до зазначених дат набрання чинності, він також повинен одночасно застосовувати МСФЗ 3 та МСБО 36 (переглянутий у 2004 р.).

Вилучення МСБО 38 (виданого в 1998 р.)

133 Цей Стандарт замінює МСБО 38 *"Нематеріальні активи"* (виданий у 1998 р.).